

УСОБЕНО МНЕНИЕ

от съдията НИКОЛАЙ ПАВЛОВ, по к.д. 7/1992 г.

Считам, че разпоредбата на § 9 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за банките и кредитното дело не е противоконституционна по следните съображения:

По делото няма спор (в този смисъл е и решението на Конституционния съд по к.д. 6/1992 г.), че разпоредбите на Конвенция № 111, са част от националното право. Съгласно чл.4 от същата "Не се смятат за дискриминационни мерките, които засягат лице, което е обект на законно подозрение, че се занимава с дейност, която вреди на сигурността на държавата, или за което е установено, че фактически се занимава с такава дейност". Аналогично ограничение предвижда и чл.18, ал.3 от Международния пакт за гражданските и политически права (ДВ, бр.43/1976 г.) цитирам: "Свободата да се изповядват религията или убежденията подлежат само на такива ограничения, предвидени от закона и необходими за защита на обществената сигурност, ред, здраве и морал, или на основните права и свободи на другите". Все в защита на гражданското общество от посегателство на религиозна или политическа основа е и разпоредбата на чл.9, ал.2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, в която се казва: "Свободата да се изповядват религията или убежденията подлежи само на такива ограничения, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество в интерес на обществената сигурност, за защита на обществения ред, здраве и морал или за защита правата и свободите на другите". (б.м.) Следователно, не може формалите и осъществили една антинационална политическа и икономи-

ческа система лица по смисъла на § 9 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за банките и кредитното дело да черпят права от собственото си виновно поведение, насочено срещу обществената сигурност и срещу правата и свободите на другите. А щом това е така, то посочената норма не е противоконституционна.